

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 313. szám

2019. június

**„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten,
hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1:7)**

Pünkösdi igehirdetés

Valaki egyszer azt mondta: legnehezebb a Szentlélekben hinni. Az Atya Isten munkája, bölcsessége, hatalma látható a természet világában is. Krisztus valóságáról történelmi emlékek tesznek bizonyosságot, de a Szentlélek valóságáról csak belső lelki átélés, vallásos élmény által győződhet meg valaki. Ezért csak kevesen vannak, akik hitvallásunknak ezt a tételét, hogy "hiszek Szentlélekben" olyan őszinteséggel és határozottsággal tudnák vallani, mint azt, hogy "hiszek Istenben, és hiszek Jézus Krisztusban". Én azonban úgy gondolom, nem az a baj, hogy nem hiszünk úgy a Szentlélekben, mint Krisztusban vagy az Atyában! Te is hiszel a Szentlélekben, Testvérem, hiszen minden vasárnap hallgatsz az ígét. Sőt azt is tudod jól, hogy semmire sincs olyan nagy szükséged, mint éppen a Lélekre. Te magad is jól tudod, hogy hiába ismered jól hitünk minden igazságát és szépségét, Lélek nélkül olyan az csak, mint egy szépen felöltöztetett halott. Hiába áll a templom, hiába vannak egyházak, iskolák, mindez csak olyan Szentlélek nélkül, mint a nyomdában az ólombetűk: értékesek, szükségesek, de hivatásukat csak akkor töltik be, ha úgy rendeződnek egymás mellé, ha egy ember kifejezi velük gondolatait. Szentlélek nélkül

halott az egyház, száraz formaság a vallás, nincs igazi hitélet, mert csak az égből alászálló isteni tűz áraszthat lelki világosságot és meleget!

Mindezt mindnyájan jól tudjuk. Nem is az a baj, hogy nem hiszünk a Szentlélekben, hanem az a nagy kérdés, hogy vettünk-e már Szentleket, beteljesedtünk-e már vele?

Folytatás a köv. oldalon

Szentlélek

Szentlélek nélkül távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
Az Evangélium holt betű,
Az egyház egyszerű szervezet,
a tekintély: uralkodás,
a misszió: propaganda,
az istentisztelet: emlékek földidézése,
és a kereszténycselekvés rabszolgamorál.

De Őbenne:

a kozmosz fölemelkedik,
és nyögve szüli az Országot,
a föltámadott Krisztus itt van,
az Evangélium: életerő,
az Egyház szentháromságos közösség,
a tekintély: szabadító szolgálat,
a misszió: Pünkösöd,
a liturgia: emlékek és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenült.

Ignatios Lattaquié

A pünkösdi evangéliumot olvasva, látjuk a boldogságot és a nagyszerű eredményeket, és önkéntelenül bennünket is ugyanaz a kérdés szorongat, ami Péter pünkösdi prédikációjának a hallgatóságát: "Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak?" Mit tegyünk, hogy minket is átjárjon a pünkösdi Lélek? Nem lehet kisebb igényünk, mint az, hogy mi is be akarjunk teljesedni a Szentlélekkel! Forduljunk hát tanácsért ezzel a határozott kérdéssel az Igéhez: Mit cselekedjünk? "Péter pedig mondta nekik: Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát." (ApCsel 2:37)

A Szentírásban azt olvassuk, hogy a Lélek mindig azután töltetett ki egy-egy embercsoportra, miután azok hallgatták a Krisztusról szóló bizonyoságtételt, az Igét. Ebből az látszik, hogy a Krisztusról szóló beszéd, vagyis az Ige, és a Szentlélek szoros kapcsolatban vannak egymással. Vagy úgy is mondhatnám, hogy a Szentléleknek eszköze az Ige: hordozza, leheli, árasztja az Isten Lelkét! Az első mozzanata a Szentlélek kitöltetésének tehát az, hogy lelkemet az Ige üzenete elé állítom. Ne panaszkodjék az az ember a Szentlélek ismeretének a hiánya miatt, aki elzárja a szívét és a lelkét az Isten beszéde elől! A Bibliától elszokott keresztyénség ne számítson az Isten Lelkével való teljességre. Megtetted-e, megteszed-e minden nap újra ezt az első lépést, Testvérem? Isten Igéjével való beható foglalkozás nélkül ne várd a Szentlelket, hiszen magad zárod el az útját!

De ez csak az első mozzanat. Azt olvassuk a pünkösdi történetben, hogy miután hallgatták Péter beszédét, szívükben megkeseredtek, és így szóltak: "Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak?" De hát min keseredtek meg ennyire? Mit mondhatott nekik Péter? Le van írva ebben a fejezetben Péter egész pünkösdi beszéde. Krisztus haláláról beszélt, és ezt mondta: "aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által

felszegeztek és megölték." (ApCsel 2:23) Pedig valószínű, hogy sokan közülük nem is látták az egész nagypénteki eseményt, nem is voltak Jeruzsálemben, hiszen mindenfelől, idegen országokból összesereglett néptömeg töltötte meg a templom udvarát - és mégis úgy érezték, hogy részesei Krisztus megölésének, bennük is megvannak azok a bűnök, amelyek a Megváltót a keresztfára juttatták! Ezen keseredtek meg annyira, hogy most kitört belőlük a kétségbeesett kérdés: Hát most mit csináljunk?

Ilyen Isten Igéjének a hatása: egy nagy szembefordulást hoz önmagammal; egy nagy felismerést, nagy megkeseredést.

Ez a megkeseredés a második mozzanat a Szentlélekkel való beteljesedés felé. Ez a megkeseredés akkor igazi, ha ez az ijedt kérdés szakad föl utána: Hát most mit csináljak? Ezzel mintegy ítéletet mondok önmagam fölött, mert érzem: ahogy eddig csináltam, az nem jó, az hamis és gonosz volt. Érzem, hogy ezentúl másként kell lennie mindennek. De hogyan, miként, mitévő legyek? Eljutottál-e már idáig, Testvérem? Vagy még mindig áltatod magad, hűvös józansággal szemléled Krisztust a keresztfán, mint akinek semmi köze hozzá?

A megkeseredett atyafiak kérdésére határozott választ ad az apostol: "Térjete meg és keresztelkedjete meg a Krisztus Jézusnak nevében!" Ez a harmadik mozzanat. Mi ez a megtérés? Egy határozott hátat fordítás mindannak, ami megkeserítette az életünket, azaz elfordulás a bűntől és teljes odafordulás az Isten felé. Egy nagy hátraarc. Nem elég keseregni a nyomorúságunkon - akarni kell megszabadulni tőle!

Jézus a Bethesda tavánál a harmincnyolc esztendő óta betegen fekvő embertől azt kérdezte: Akarsz-e meggyógyulni? Csak azt lehet meggyógyítani, aki maga is akarja a gyógyulást. Sokan vannak, akik eljutnak az önvádig, kétségbeesve látják, mennyire elhibázták az életüket - de visszafordulni, megtérni, új életet kezdeni nem akarnak.

Térj meg hát végre, és akkor veszed a Szentlélek ajándékát!

Igaz ugyan, hogy mindhárom mozzanat - az Ige meghallása, a szívbeli megkeseredés és a megtérés is - már a Szentlélek Isten munkája benned, de erre az Isteni segítségre feltétlenül számíthatsz, ha te magad is igazán, szívből akarod. Csak e három mozzanat, csak e három lefelé vivő lépcsőfok megtétele után veszed a Szentlélek ajándékát. Előbb nem. Ezt a három fokot kikerülni nem lehet. Ez az ára a Szentléleknek. Sokan szeretnék megkapni a Lélek ajándékát, de nem akarják megfizetni érte az árat. De ha idáig eljutottál vagy eljutsz valaha, akkor számíthatsz Isten ígéretére: veszitek a Szentlélek ajándékát! Ajándék tehát, ami felülről jön, adatik. Mint a napsugár, mint az eső, átjár és betölt mindent a lélekben.

Te is akarod, ugye, ezt az ajándékot, Testvérem? Kisebb igényed nem lehet a pünkösdi ünnepével szemben, mint az, hogy te is beteljesedj Szentlélekkel. Járjátok hát végig az útját, úgy, ahogyan a jeruzsálemi háromezer, akik „amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (ApCsel 2:37)

Dr. Joó Sándor, 1942. május 24.

Ne félj!

Van szerencsém testközelből ismerni a félelmet. Életem nagyon sokáig a félelemre épült. Szorongó kisgyerek, majd szorongó tinédzser voltam - bár kívülről ebből semmi nem látszott a szüleim és barátaim elmondása szerint. De én folyamatosan féltem. Félttem attól, hogy nem vagyok elég jó. Félttem a haláltól. Félttem attól, hogy Isten vagy az emberek csalódnak bennem.

Ez hosszú éveken keresztül ment így, míg rá nem döböntem, hogy a félelmem nem csak érzelmi probléma.

Én magam nem számoltam utána, de azt olvastam valahol, hogy a Bibliában 365 alkalommal szerepel az a felszólítás, hogy "NE félj!". Nem tudom, hogy valóban így van-e, de nagyon szép metafora lenne, ha igaz lenne. Tehát az, hogy ne féljek, nem egy lehetséges opció, vagy a kiváltságosok jutalma, hanem Isteni parancs. Mert a félelemmel annyi mindent elmulasztok! Megbénít és elfojtja azt, amit bennem, általam szeretne Isten cselekedni.

Mikor Jézus felment a mennybe, a követzőket mondta a tanítványainak: *"Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig."* (ApCsel 1:8)

Nem tudom, testvérem, te mitől félsz, de érdemes megvizsgálnod! Az ördög támadása mindig ott a leghevesebb, ahol Isten használni szeretne, ahol nagyon hatékonyan lehetnél az eszköze. Lehet, hogy félsz megszólalni a gyülekezetben, pedig tele van a szíved bátorítással? Vagy érzed a szomjúságot az emberek szívében körülötted, de félsz, hogy nem alkalmas az idő, vagy te nem vagy alkalmas Krisztushoz vezetni őket? Indít az Úr könnyöretre, adakozásra, de aggódsz, hogy mi lesz akkor a hónap végén? Gyönyörű hanggal áldott meg az Úr, elénekeletlen dallamok vannak a lelkedben, de vasmarokkal benn tartja őket a félelem?

Most - Pünkösdre készülve - Isten biztatása számunkra az, hogy ne féljünk, hanem teljünk meg Szentlélekkel. *"Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét."* (2Tim 1:7)

Hogyan győzzük le a félelmeinket? A félelem elleni egyik hatásos módszer az emlékezés és a megvallás. Amikor visszatekintünk Isten munkáira, korábbi szabadításaira, elkezdünk ezeken

gondolkodni, elkezdjük ezeket hangosan is megvallani, egymást elkezdjük ilyen pozitív és bátorító bizonyágtevésekkel erősíteni. Akkor ezekből a pozitív beszédekből hit támad, amely legyőzi a félelmet. Az Isten tetteire való visszaemlékezés és az azokról szóló bizonyágtétel nagyon-nagyon hatásos eszköz a félelmekkel szembeni harcban.

A félelmet le tudjuk cserélni a hitre. Még ha félelem szorongatja is a torkunkat, megvallhatjuk Isten szeretetébe vetett hitünket, bizalmunkat: „*Ha félek is, benned bízom!*” (Zsolt 56:4)

„*A félelem kopogtatott az ajtómon. A hit kinézett, és nem volt ott senki!*” - Billy Sunday

Taligásné Rákosi Márta

Lelki futás

Nem vagyok sportos alkat, soha nem sportoltam sokat. Egyedül a futás lopta be magát a hétköznapjaimba. Sokat segít abban, hogy legyen erőm felkapni a gyermekeimet, tudjak könnyedén utánuk rohanni, ha szükséges. Abban is segít, hogy kiegyensúlyozottabb és vidámabb legyek.

Mivel azért nem vagyok egy nagyon tapasztalt futó, inkább a lelki futásról szeretnék írni, amit Pál apostol így fogalmaz meg: "Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél." (1Kor 9:26) Azt ismertem fel, hogy a hit útján nem lehet csak sétálgatni, nézelődni, lekuporodni az út szélére és mások fáradtságos munkáját bámulni, mint mondjuk a futópálya szélén. Ha ezt tesszük, egyre inkább "elzsirosodik" a lelkünk, tele leszünk ítélkezéssel vagy önsajnálattal. Megtalálnak a kísértések, ránk rakódnak a bűnök, lelki terhek. Lehet, hogy remekül tudunk másoknak tanácsokat osztogatni a pálya széléről, de ha mi magunk nem futunk, alkalmatlanná válunk a küzdelemre. Futni kell! Kiüríteni a szívünket minden fölösleges tehertől, súlytól, megszabadulni mindentől, amitől csak lehet. Vannak makacs terhek,

amelyektől útközben, futás közben tudunk csak megszabadulni. Útközben erősödik meg a lelki izomzatunk. Ha edzett vagy, nem tudnak könnyen ide-oda dobálni a különböző tanítások sem. Nem visel meg úgy egy negatív élethelyzet, egy nem várt kritika. De ehhez élni, mozogni, működni kell az Úrban, nem csak vegetálni a gyülekezet padjaiban, és várni, hogy egyszer majd egy varázsütésre megváltozik minden.

Gyere testvér, fussunk együtt a keskeny úton!

Egy testvérnő

Apák napja

A májusi lapszámunkban az édesanyákról emlékeztünk meg. Azt gondolom, hogy fontos, hogy az édesapákról is szó essen! Hivatalosan az apák napját Magyarországon június harmadik vasárnapján ünneplik, de nem sokan szoktak ténylegesen megemlékezni róla. Pedig az apák szerepének fontosságát már számos pszichológiai tanulmány is igazolja. Az ő dolguk sem csak annyiban merül ki, hogy biztosítsák az anyagi erőforrásokat családjuk számára. Apának lenni nem kevésbé nehéz és összetett feladat, mint édesanyának lenni. Éppen ezért nem feledkezhetünk meg róluk sem!

Ugyanazt a két kérdést tettem fel négy édesapának, mint a legutóbbi számban az anyukáknak. Négy különböző korú apuka vall arról, hogy mi a legszebb és mi a legnehezebb számára az apaságban. Isten áldja az édesapákat!

Mi a legszebb az apaságban?

Válasz 1. Számomra a legszebb dolog az apaságban az, hogy a szemem láttára születik meg, nő fel, okosodik és válik felnőtté egy másik ember, amiben én is segítségére lehetek, vezethetem és támogathatom.

Válasz 2. Legszebb dolog az apaságban a gyermek (és az apai büszkeség).

Válasz 3. Nehéz dolog kiemelni egy dolgot, hogy mi a legszebb számomra ebben a szerepben. Apának lenni gyönyörű feladat. Büszkeséggel tölt el, hogy Isten alkalmasnak látott arra a feladatra, hogy egy egész családról gondoskodjam. Felismerni bennük a feleségem és a saját jó (és rossz) tulajdonságaimat szintén csodálattal tölt el. Vagy ha belegondolok abba, hogy Istennek terve van a gyerekeimmel, és tudom, hogy ez egy jó terv, nagy öröm a számomra. Úgyhogy sajnos nem tudok egyetlen dolgot kiemelni, hanem hosszú oldalakon keresztül tudnám sorolni, miért is boldogság számomra, hogy apa lehetek.

Válasz 4. Biztos vagyok abban, hogy idővel változni fog, hogy mi a legszebb dolog számomra az apaságban. Egyelőre nagyon kicsi a fiam, és nem sok dolgot tudunk együtt csinálni. Így, ha belegondolok abba, hogy mi a legszebb, akkor talán csak annyit tudok mondani, hogy az, hogy ő VAN, és az én fiam.

Mi a legnehezebb az apaságban?

Válasz 1. Mi a legnehezebb? Mindig, minden körülmények között jó példát mutatni. Olyan apaként élni, akire gyermekei örömmel és büszkén néznek fel, és aki olyan örökséget hagy rájuk, amit soha, senki, semmilyen körülmények között nem vehet el tőlük.

Válasz 2. A legnehezebb apai tett belátni, beismerni, amikor a gyermeknek van igaza (no ego).

Válasz 3. A legnehezebb számomra, hogy a gyerekek születését követően hajlamosabb vagyok többet aggódalmaskodni. A mai világ már nem olyan, mint "bezzeg az én időmben!", és olyan nehézségekkel, kihívásokkal kell a gyerekeimnek szembe néznie, melyekről fogalmam sincs. Ezért félek attól, hogy nincs mindenre megfelelő válaszom.

Válasz 4. Az állandó félelem és dilemma, hogy jól csinálom-e. Jó apja vagyok-e, megfelelően nevelem-e. Nem vagyok-e túl szigorú, vagy épp túl engedékeny. Túl merev, vagy épp túl következtelen.

A lelkipásztor válaszol

Új rovattal szeretnénk minden hónapban jelentkezni. Átmenetileg az Apropó rovatunk szünetel - ezúton is köszönjük Németh-Palotai Krisztina eddigi szolgálatát -, helyette most gyülekezetünk lelkipásztorának teszünk fel minden hónapban egy látszólag nagyon egyszerű hitéleti kérdést. Azért egyszerűek látszólag ezek a kérdések, mert triviálisnak tűnnek. De lehetne belőlük akár könyvet írni vagy igehirdetés sorozatot indítani. Most elsősorban mégis közös gondolkodásra hívjuk a testvéreket lelkipásztorunk gondolatai alapján.

Lássuk az első, e havi kérdésünket:

Mit tegyek, ha nem tapasztalom Isten jelenlétét?

*„Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”
(Zsolt 34:9)*

Emberként önmagunkat összetett lényként értelmezzük. Több szót szoktunk összefűzni, mint: „az ember test, lélek, szellem” vagy „az ember értelemmel, érzélemmel, akarattal rendelkező lény”. A címben megfogalmazott életérzés, azaz „nem tapasztalom” vagy „nem érzem” Isten jelenlétét, csak egy része mindannak, ami valóság és ami vagyunk. Akár együtt is lehetne élni egy ilyen hiányérzettel, mint a hallás-, látás- vagy éppen mozgásszervi sérülés. De ha lehet, miért ne vizsgálnánk meg a kérdést, hátha van „gyógyulás” is?

Igaz ugyan, hogy érzékszervekkel tapasztalni Isten jelenlétét a történelem kiemelt pillanatainak a kiváltsága, ami megalapozta a napi megtapasztalások nélküli időszakban szükséges hitet. Azt az istenélményt pedig, ami a paradicsomi világ sajátja, elvesztettük, és egyszer majd visszkapjuk a „mennyei Jeruzsálemben”, de mégis van mit keresni.

A fő kérdésünk az általános hívő ember közérzetében értelmezve így néz ki: vannak időszakok, amikor lelkesedés, hála, megindultság, hódolat és békesség tölti ki a

szívünk, mint akiknek természetes érzete Isten közvetlen közelsége. De mit tegyék, amikor nem tölt el sem lelkesedés, sem békesség, és ezért nehéz reménykedni, hinni?

Mi okozhatja Isten jelenlétének a hiányérzetét?

Először is, sokak gondolata az, hogy „nincs Isten, nincs is mit érezni”. Ha így lenne, és azért nem éreznék Isten jelenlétét, mert valójában nincs, akkor az, amit tennünk kellene, nem lenne más, mint belátni, hogy a hit önámítás. Én azonban ezt másként gondolom.

Másodszor, okozhatja a hiányérzetünket a bűn. A Biblia világos tanítása, hogy a bűn az embert oly módon választja el Istentől, hogy épp Isten jelenlétét lesz képtelen megtapasztalni. Hisz ha a bűnös ember Isten jelenlétébe kerülne, akkor ott már az ítélet ideje lenne. Ha a bűnünk választ el Istentől, azzal tisztában szoktunk lenni. A bűntudat jelentkezik. Ez a belső válaszunk a bűnünkre. Ha ezért nem tapasztaljuk Isten jelenlétét, akkor bűnbánatot kell tartanunk, és be kell fejezni azt, ami bűn. Lehetséges, hogy emberektől is bocsánatot kell kérni, sőt az is előfordulhat, hogy valamit jóvá kell tenni. Majd mindezek után hinni kell abban, hogy Isten megbocsát. Ennyi áll rajtunk, ezt lehet és kell tennünk, a többi Isten válasza lesz.

Harmadszor, és talán ez a leginkább megfoghatatlan, néha egyszerűen csak ránk tör, minden magyarázat és értelem nélkül Isten hiánya. Ez érzéki csalódás, olyan, mintha Isten nem lenne velünk, pedig ott van. Istennek nem szokása elhagyni az övéit. Jézus utolsó nagy ígérete: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Ilyenkor aktív üzemmódban kell működnie a hitünknek. Az ilyen életérzések ideje kihívás a hűségre, a kitartásra, a bizalomra, a reménykedésre. Mit tegyünk ilyenkor? Mit tehetünk ilyenkor?

Egyrészt felhasználjuk az erőtartálékainkat. Visszaemlékszünk mindarra,

amiben Isten megmutatta létét, szeretetét, jóságát és nagyságát. Ez sokszor nem a mi személyes élményünk, hanem másoké, régieké vagy épp kortársainké. Azért élünk gyülekezetben, hogy mások hite, reménye, tapasztalata és bizonyágtétele erősíthessen.

Másrészt olyan helyet és időt kell keresnünk, ahol esélyünk lesz választ találni arra a kérdésre, hogy „valóban nincs jelen Isten az életemben?” Sok okból veszünk ki szabadságot, vonulunk félre a világtól, mint például a fáradtság vagy új örömök, élmények utáni vágy? Miért ne vennénk ki szabadságot, akár néhány napot is, és miért ne vonulnánk félre, hogy imádságban és Bibliaolvasásban töltsünk időt? A Biblia ígérete: „Közeledjete Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok” (Jak 4:8) Az Isten jelenlétének hiánya egy kapcsolati krízis. Értelemszerű, hogy ilyenkor nekem és Istennek kell megbeszélni valami fontosat. Ez lehet éppen csak ennyi: „Uram, szükségem van rád!” vagy fordítva, engedni kellene időt Isten hangjának: „Gyermekem, hol vagy?”

A 34. Zsoltár felszólít: „érezzétek és lássátok”. Úgy vélem, hogy felemelő gondolat Isten ígéjében már a bátorító ösztönzés is. Ez táplálja bennünk a reményt Isten jelenlétének megtapasztalhatóságára.

Katona Béla

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (Jób 19:24)

Kovács Zoltán 1940. július 23-án született Bükkzsércen, ahol gyerekkorát töltötte. Hívó szülők gyermekeként 16 éves korában elfogadta Jézus Krisztust és bement a hitbe. 18 éves korától az Ózdi Kohászati Művekben helyezkedett el melegüzemi munkásként.

1960-ban, 20 éves korában megismerkedett későbbi feleségével, Bereczki Szilviával a balatonföldvári baptista üdülőben, akivel 1962-ben Kalkó József

lelkipásztor közreműködésével az Úr színe előtt örök hűséget fogadtak egymásnak. Közös életüket egy Ózd melletti faluban, Arlóban kezdték, majd 1963-ban visszaköltöztek Budapestre. A Csepeli Fémműnél helyezkedett el munkavédelmi előadóként, valamint együtt csatlakoztak az erzsébeti baptista gyülekezethez.

1964-ben belépett a gyülekezet énekarába, ahol több, mint 40 évig szolgált. Később előljáróvá, majd diakónussá választotta a gyülekezet, amit 70 éves koráig töltött be. Feleségével aktívan részt vettek a gyülekezet életében, és mind a lelkipásztori lakás, mind az új imaház építésében - néha már-már szinte erőn felül is - közreműködtek. A vasárnapi terített asztal körül rendszeresen meghívott vendégekkel együtt adtak hálát az ételért.

1970-ben saját tulajdonú lakásba költöztek Csepelen, és hosszú várakozás után Isten gyermekekkel ajándékozta meg a családot: 1972-ben Istvánnal, rá egy évre pedig Attilával.

Felesége, Szilvia 40 éves korától kezdve többször is súlyos egészségügyi problémákkal küzdött, akit Zoltán támogatott a küzdelemben, és a hosszúra nyúlt kórházi, szanatóriumi tartózkodásai alatt többször is egyedül gondoskodott a családról.

A rendszerváltás után 51 évesen ő is, mint sokan mások, új munkalehetőség után kellett nézzen, és többféle próbálkozás után végül rendészként, illetve személy- és vagyonörként helyezkedett el, és dolgozott egészen 75 éves koráig.

Szilviával 54 éven keresztül éltek boldog házasságban. Felesége temetésén váratlan vakbél műtétje miatt nem tudott részt venni, és az újbóli műtétje, valamint az azt követő hosszas lábadozás szervezetét megviselte, legyengítette. A vasárnapi istentisztelet kivételével már ritkán mozdult ki otthonról. Súlyos, de rövid betegség után, 2019. április 21-én, húsvét vasárnap délelőtt érte a hazahívó szó, és napra pontosan 2 évvel és 11 hónappal felesége halála után, visszaadta lelkét Teremtőjének.

Búcsúznak tőle: gyerekei István és Attila, menyé Lívia, aki utolsó hónapban napi szinten gondozta, látogatta a kórházban, nászasszonya Terike. Rokonai: Farkas Sándor és családja, Kovács Vilmosné és családja, Szeiman Éva és családja, Németh Eszter és családja. Felesége testvérei: Erika és családja, Hajnalka és családja, István és családja. Veronika és családja. Lajos és családja. Az erzsébeti baptista gyülekezet. Kiss Sándor és felesége, Hajnalka, az erzsébeti baptista gyülekezetből, akik mellette álltak és segítettek az elmúlt években és súlyos betegsége alatt ápolták, gondozták. Ledinszki Péter és családja, akik fia távollétében többször segítettek neki. Volt kollégái, illetve a Temesvári utca 8. lakói és szomszédjai, mind, akik szerették Zoltánt.

A fájdalom hangján búcsúzunk, és a feltámadásban bízva hisszük, hogy Zoltán és Szilvia immár újra együtt az Úrnál van. Az Úrnál találkozunk!

Haszontalanságokat ne gyűjts soha!
Bélyeget, gyufaskatulyát, pénzt, vagyont.
Csak a szépet gyűjtsed magadban. A szépet,
amit a szemeddel láthatsz, füleddel
hallhatsz, orroddal érzékelhetsz, és ujjaid
hegyével megtapinthatasz. Meg amit
gondolsz olyankor, azokat gyűjtsed!

Wass Albert

Világirodalmi kör

A gyülekezet világirodalmi körének első szakaszát *F. Scott Fitzgerald* karrierindító regénye, *Az Édentől messze* című regénye zárta. Bár nevében nyilvánvaló rokonságot mutat a korábbi olvasmányokkal, a szöveg mégis csak viszonylag bonyolult módon kapcsolódott a program előző elemeihez.

Ugyan Fitzgerald ír-katolikus neveltetése az írás technikai tökéletességében és a főszereplő személyiségében azonnal kirajzolódik, ezen a legfelső rétegen túl viszont a modern ember összetett, tépelődő

bizonytalansága hatja át a regényt. Szinte végletes önéletrajziség jellemzi a történetet, így részben érthető is, hogy a korszellem nagy szerepet kap. Ezzel egyidőben azonban a posztmodernben akuttá váló irodalmi állásfoglalás Fitzgerald írásában is kristálytisztán kivehető: mindennek igaz (lehet) az ellentéte is. Egyszerre tradicionalista a történetmesélés és kísérletező, egyszerre őszinte és cinikus, egyszerre szépirodalom és szórakoztató, egyszerre bolondos és bölcselkedő. A regény végére azonban a mérleg nyelve semmiképp sem a posztmodern irányába mutat. Ha a megoldások nem is nyilvánvalóak, ha a járt utak már elégtelennek is tűnnek, a romantikus reménykedés és az elpusztíthatatlan bilincs, ami a szerzőt a haladás vágyálmához köti, mindent felülírnak.

A résztvevőkkel a beszélgetés során felmerült annak a kérdése, hogy vajon mennyire érvényes a kritikusok véleménye ezzel a regénnyel kapcsolatban. A nagy Gatsby-ről köztudott, hogy a nyugati kánon részét képezi, de Az Édentől messze már nem kvalifikál a Bloomhoz hasonló jelentős kánonválogatók listáin, sőt anekdoták szerint még Jack Kerouac (amerikai író és költő) is "édes semmiségeknek" titulálta Fitzgerald írásait. A világirodalmi kör látogatói számára pozitív olvasási élmény volt a könyv, és úgy látták, hogy népszerűsége ellenére színvonalas (irodalmi utalások terén vetekszik bármelyik skolasztikus alkotással), és - bár vitatható - komoly témákkal küzd a regény.

A világirodalmi kör kezdeményezése pontosan azokat a kvalitásokat hivatott megcélolni az érdeklődő testvérekben, amikkel képessé válunk megmérni a kultúrát, hogy se maga alá ne gyűrje a hitünket, se el ne veszítsünk valami szépet és értékeset tudatlanságunk okán.

A világirodalmi kör nyáron nem tart összejöveleteket, ősszel azonban változatlanul folytatódik.

Katona Bernát

Könyvajánló

Gary Chapman: A szeretet mint életforma.

Olvastam már más Chapman könyvet is a szeretetnyelvekről, de eddig ez az, amit a leginkább tudtam használni a hétköznapi életemben. Rengeteg gyakorlatias példa van benne. Külön fejezetekben beszél a kedvességről, türelemről, megbocsátásról, udvariasságról, alázatról, nagylelkűségről, őszinteségről. A szeretet "életformája" hogyan valósítható meg a házasságban, szülő-gyermek kapcsolat, munkahelyen. Olvasmányos, azonban vannak elmélkedésre szánt kérdések a fejezet végén, amint már kiderült, érdemes rajtuk elgondolkodni, hogy ne csak felszínes legyen az, amit kaptunk az olvasás során. Beszerezhető szinte az összes könyvesboltban.

Következő lapzárta: június 24.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10:00 és 17:00

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK):
vasárnap 9:00

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17:00

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.

Lelkipásztor: Katona Béla
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Taligásné Rákosi Márta, Katona Bernát

email cím: pbguyjsag@gmail.com

Technikai munkatárs: Simon Lília

Gyülekezet honlapja: www.pbguy.hu